

Alt av nåde!

Men er det av nåde, da er det ikke mer av gjerninger, ellers blir nåden ikke mer nåde»
Rom. 11,6.

Kom tilbake!

Av Einar Kristoffersen

Etter dette trakk mange av Hans disipler seg tilbake og gikk ikke lenger omkring med Ham. Joh. 6, 66

Er du en av dem? Er du en av dem som har trukket deg tilbake og ikke lenger går omkring med Jesus.

Før gjorde du det, og kanskje var du ivrig også! Iallfall holdt du deg der hvor Ordet ble forkynt, og Jesus søkte du i bønn og Bibellesning.

Men nå! - Nå er du ikke lenger der.

Kan hende gikk det ikke så brått som med dem vi leser om i teksten her, men litt etter litt gled du bort. Det ble ikke lenger så om å gjøre å samles med de andre om Ordet, og sjelden fikk du noe ut av det også. Så ble de ting som hører denne verden til så interessante og viktige, og dessuten så kunne de ofte være så vanskelige å ha omgang med disse Jesu Kristi etterfølgere.

Hvordan har du det, du som leser dette i dag? - Og hvordan vil din evighet bli? Tenker du noen sinne på det?

Stans opp, nettopp nå, og spør: Er jeg en av dem som går omkring med Jesus? Eller er jeg bare en som bekjenner meg til en lære? - Kanskje bare til et kirkesamfunn eller en kristen organisasjon!

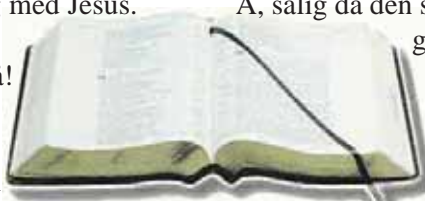
Kanskje er det ikke bedre enn som så? Bli stille for dette!

Å, salig da den som kan si: Ja, jeg går omkring med Jesus! - Han er mitt ett og alt! Om jeg ikke får til å være slik som jeg mener en kristen burde være, om jeg ofte faller igjennom, og er både sløv og kald og svak, så kan jeg likevel ikke miste Ham!

Og du som kan hende må si: Jeg er visst langt fra Jesus, det skjønner jeg nå! Jeg har glidd bort - ja trukket meg bort og går ikke omkring med Ham mer! Hør hva Herren i sitt ord forkynner deg i denne stund: «Vend tilbake, frafalne barn! Jeg vil lege deres frafall. frafall.» (Jer. 3,22a).

Å, hvilken mulighet du har nå, nå når du hører dette ordet! Tenk om du kunne si, som dette folket som hørte Herrens kall ved Jeremia: «Se, vi kom-mer til deg, for du er Herren vår Gud.» (Jer. 3,22b).

I dag! - Om du hører Hans røst!

Hvordan bør man lese Bibelen?

Av D. L. Moody

96 På all fullkommenhet har jeg sett en ende, men ditt bud strekker seg meget vidt. **97** Å, hvor høyt jeg elsker din lov! Hele dagen grunner jeg på den. **98** Dine bud gjør meg visere enn mine fiender, for de er mine til evig tid. **99** Jeg er blitt klokere enn alle mine lærere, for jeg grunner på dine vitnesbyrd. **100** Jeg er mer forstandig enn de gamle, for jeg tar vare på dine befalinger. **101** Fra hver ond sti har jeg holdt mine føtter borte, for at jeg kunne holde ditt ord. **102** Fra dine lover har jeg ikke veket av, for du har lært meg. **103** Hvor dine ord er søte for min gane, de er bedre enn honning for min munn! **104** Av dine befalinger får jeg forstand, derfor hater jeg all løgnens sti. **105** Ditt ord er en lykt for min fot og et lys på min sti. Slm. 119, 96-105

Jeg tror bestemt at den beste måte å lese Bibelen på, er å lese den med en bestemt ordning.

Jeg brukte en tid å lese så og så mange kapitler om dagen - fikk jeg ikke gjort det mente jeg at jeg holdt på å falle fra. Men vær sikker på at om en to timer senere hadde spurt meg om hva jeg hadde lest, så skulle jeg ikke kunne ha sagt det. Jeg hadde glemt det nesten alt sammen.

Da jeg var gutt måtte jeg blant annet også luke turnips på en bondegård - men jeg luket den så dårlig at jeg om kvelden måtte sette en kjepp i jorden for å finne stedet igjen om morgenen. Det er omtrent som å løpe over en hel del kapitler hver dag.

En mann vil kanskje si om morgenen: «Hustru, husker du om jeg leste dette i går?»

«Nei, det kan jeg virkelig ikke huske,» svare hin. Ingen av dem husker hva de leste dagen før, og det samme blir lest

gang på gang. Dette kaller enkelte å lese i Bibelen. Jeg tror ikke at det i hele verden blir lest med så liten ettertanke i en eneste bok, som den Bibelen ofte blir lest med.

En overfladisk lesning av Bibelen er til ingen som helst nytte. Bibelen må grundig studeres og gjennomføres nøye etter dens store sannheter.

La oss tenke oss at en av mine venner så at jeg holdt på å gå og lete utenfor denne bygning, og at han kom til meg og spurte: «Moody, hva er det du leter etter?» Og at jeg svarte: «Nei, jeg har ikke mistet noe - jeg leter ikke etter noe særskilt.» Han ville naturligvis gå fra meg og la meg få gå for meg selv.

Men sa jeg derimot: «Ja, jeg har mistet lommeboken min,» så er det jo ikke usannsynlig at han hjalp meg å lete etter den.

Les Bibelen, mine venner, som om dere lette etter noe av stor verdi.

Hans fred!

Av Peder Tallaksen

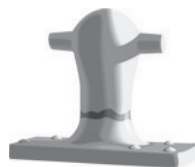
Hans fred angriper Satan ofte, ved å forespeile deg dine synder. – hva har Satan med dine synder å gjøre? Gud har klarert den saken selv. Det du har syndet mot Gud, har Satan ikke noe med. Han kan visst ha nok med å greie sin egen synd uten å ha sin nese i andres saker. «Stå ham imot faste i troen, så skal han fly fra dere.»

Det er altså ikke *vår*, men *Guds* rettferdighet, som frelser oss. Kristus har oppfylt loven for oss til siste punkt

og prikk. Kristus har gjennomgått alt, som vi skulle lide, og fullbrakt den eviggjeldende forsoning. Vår fred er bygd på Guds egen gjerning - ja, på Gud selv, og da står freden fast. Vil Satan anfalle denne fred, så vis ham bare hen til Golgata, og la ham ennå engang prøve sine krefter der. Men han våger ikke det. Han har engang på påskemorgenens skamfull flyktet fra seiersfyrsten, som er oppstanden og lever og regjerer som konge i tid og evighet.

Skjærgårdsstevnet!

Velkommen innom Skjærgårdsstevnet!
Mer info får du ved henvendelse til bladets utgiver.

Paulus i Arabia

Av Johannes Brandzæg

15 Men da Han som utvalgte meg fra mors liv og kalte meg ved sin nåde, **16** etter sin gode vilje besluttet å åpenbare sin Sønn i meg, for at jeg skulle forkynne evangeliet om Ham blant hedningene, da samrådde jeg meg ikke med kjød og blod. **17** Heller ikke drog jeg opp til Jerusalem til dem som var apostler før meg. I stedet drog jeg straks av sted til Arabia, og vendte siden tilbake til Damaskus. **18** Deretter, tre år senere, drog jeg opp til Jerusalem for å bli kjent med Kefas, og jeg ble hos ham i femten dager. Gal 1,15-18

Når elven skal bringe det som driver møllen som forvandler kornet til mel, så det kan bli brød av det - hvor får den sin kraft fra?

Høyt oppe i det lille ensomme fjellvann, i den bortgjemte dal hvor menneskefot sjelden eller aldri kommer, hvor neppe noen lyd høres uten lerkens toner når den synger til sin Skapers pris - herfra har elven hentet sin kraft og brakt den med seg til møllehjulet som den driver.

Hvor var det menn som Paulus fikk den kraft, som satte dem i stand til å være med på å omskape verden? Var det mens de sto og preket at de fikk den? Nei - det var mens de «var i Arabia» - i ensomheten sammen med Gud. Etter sin omvendelse dro Paulus bort fra menneskene for å se Gud.

----- ---- -----

Moses levde 40 år i Midians land ved ørkenen, og i lange ensomme dager vokter han kveget der. Men da de 40 år var forbi, var han dyktig til å føre Israel ut av trelldommens land.

Disiplene fikk befaling om å vente i Jerusalem, inntil de var iført kraft fra det høye. Når slåttekaren skal ut og slå, går han ikke før han har slipt sin ljà. - Og han stanser midt i sitt arbeid mange ganger om dagen for å bryne ljàen.

Ta deg tid, mann, til å slipe og bryne din ljà! Når dagen er forbi vil du ha gjort et mye større dagsverk, enn om du aldri hadde stanset for å skjerpe det stål som var blitt sløvt.

Paulus var i Arabia, Moses var i ørkenen, disiplene var i Jerusalem - vi vil søke Guds ansikt i vårt lønnkammer, og så vil vi gå ut sterke i Herren.

Jesus kommer snart!

Av N. Nilssen

Se, jeg kommer snart! Åp. 3, 11

Blant de første kristne var det en trøstefull bevissthet at Jesus skulle komme igjen - og det var deres håp at Han skulle komme snart.

Den dag da Jesus var fart opp til himmelen og disiplene sto sørgende igjen på Oløjeberget og stirret oppover, for om mulig få enda et glimt av Ham oppe i skyene, sendte Han en engel ned til dem med den hilsen: «Denne Jesus, som er tatt opp fra dere til himmelen, skal komme igjen på samme måten som dere så Ham fare opp til himmelen!» (Ap.gj. 1,11).

Det var ders trøst og deres håp.

Senere ba den samme Jesus Johannes å skrive til menighetene: «Se, jeg kommer snart.» Og det ikke bare én, men flere ganger.

Nå er det gått århundrer siden den tid, og ennå er ikke Jesus kommet. Men Hans komme må nå være meget nærmere enn det var dengang.

Er nå denne bevissthet noen trøst for nåtidens kristne - for deg og meg? Eller tenker vi bare på Hans gjenkomst med angst og gru? Hvis så er da vitner det ikke godt om oss.

Til sine tider er det vel også i våre hjerter en lengsel etter å få se Jesus som Han er, og bli fri synden og alt det som hindrer vår salighet. Men akk, hvor vi er jordisksinnede! Hvor lite her er iblant oss av lyst til å fare herfra og være med Kristus!

Vi vet og tror at Jesus skal komme igjen, men hvor sjelden vi går og venter på Ham! Måtte vi våkne som rett er! Måtte arven og kransen og kroner som ligger ferdig i himmelen for alle dem «som elsker vår Herres Jesu åpenbarelse,» bli stor og og herlig for oss, så dette her nede som vi er så opptatte med, måtte miste betydning i sammenligning med «det som er der oppe!» Måtte vi bli mer og mer løst fra det jordiske, så vi kunne være rede når Jesus kommer, og si: «Amen, ja kom Herre Jesus!»

**Din fromhet skal ikke være din egen gjerning,
men alene Hans nåde og gave, så at du ved**

Ham er rettfærdig og from. M. Luther

Denne er satt til et tegn som blir motsagt!

Av J. J. Jansen 1844 - 1912

Les: Luk. 2, 33 – 40

**Gud min Far! Hjelp meg å trenge gjennom motsigelsen frem til troen.
Amen.**

Gamle Simeon hadde grepet det lille barn på sine *armer*. Men i virkeligheten så var det nok det lille barnet som hadde grepet Simeon om *hjertet*.

Det er godt å være grepet av Kristus.
Er du det?

Eller er du en synder, som ikke beveges i hjertet av spørsmålet etter Gud?

Det er godt å være grepet av Kristus. Men det følger en kamp med, som kan gjøre hjertet trett, å så trett somme tider. Det er kampen med motsigelsen, utenfra og innenfra. Og den i vårt eget indre er tyngst å kjempe med. Når den kampen har gjort vårt hjerte riktig trett, er det at fristeren sier: «Befri deg fra denne tyngsel. Kast kristendommen bort, så blir du fri og lett!»

Men vi kan ikke det, fordi vi er grepet av Kristus og ikke kan leve uten Ham.

Det gjør godt når hjertet er trett av kampen med motsigelsen å treffe en som er over denne strid, en som riktig har funnet hvile i Gud, troens fulle trygghet og fred. Du har kanskje truffet noen slik? I vår tekst møter det oss en gammel mann som hadde det slik. «Jeg har sett din frelse. Jeg har fred.» Slik var det med ham. Men nettopp ham er det som forkynner Maria og oss:

« – denne er satt til et tegn som blir motsagt.»

Simeon hadde nok opplevd kampen med motsigelsen. Mange som leser om ham tenker bare på hans hjertefred den dagen i templet. De færreste tenker på hva han hadde gjennomgått i forveien. Til hjertets hvile var han ikke kommet uten hjertets kamp, det er sikkert. Ved «sverdet gjennom sjelen» hadde han fått sitt hjertes tanker åpenbart. Men fred hadde han funnet. Han står der som et løfte om, at den som oppriktig spør etter Gud skal finne fred i Jesus Kristus, om enn hjertet kjemper seg trett med motsigelsen.

«Denne er satt til et tegn som blir motsagt.» Det er ikke straks så lett å forstå at Kristus kalles «et tegn.» Iallfall har det ikke vært det for meg. Jesus sa engang at ved den store katastrofe, når Han kommer igjen til dom, skal først Menneskesønnens *tegn* åpenbares på himmelen. Det vil si at det skal skje noe som gjør menneskene oppmerksomme og varsler at nå kommer Kristus. Der er meningen klar. Det er på samme måte som at morgenrøden er solens tegn. Men er Jesus *selv* et tegn? Hvis tegn er Han?

----- ----- -----

Dernest sier Simeon, at Han er et tegn som *motsies* - ja, at Han *er satt til* det.

Når morgenrøden viser seg, så vet man, at solen kommer. Man *motsier* ikke det. Når er det at vi *motsier* et tegn? – Det er når vi ser tegn på noe som er oss imot.

Jesus fra Nasaret, hva er Han tegn på? Hvis tegn er Han? Vi får svar i et ord hos Johannes: «Ingen har noensinne sett Gud. Den enbårne Sønn, som er i Faderens favn, Han har forklart Ham.» (Joh. 1,18).

Tror du på Gud? At Han er til? – Du hører visst ikke blant dem, som lar dette spørsmål ligge og er likeglad med det, eller rettere sagt forsøker å være det, men du hører kanskje blant dem som mener at de tror på Gud, fordi de aldri har gjort opp med seg selv hva de tror. Men troen er ingen godtkjøps ting. Sverdet har ikke trengt inn i din sjel. I Jesus er Gud fremstilt for våre øyne. Jesus er *Guds* tegn. Fordi Han er Gud av Gud. I Jesus er det blitt klart for oss, hvordan Gud er og hvordan Gud tenker. At Gud er aldeles *over* verden og menneskene, og på den annen side i mennesket ved Jesus forent med menneskene.

Vi må her først og fremst tenke på Jesu undergjæringer. La oss stille oss ved Lasarus' grav. Jesus, et menneske,

sto der overfor den makt som vi vet, at ikke noe menneske har kunnet beseire hittil – døden. Han byder: «Lasarus, kom ut!» «Da kom den døde ut.» Noen dager etter lå Jesu eget lik i graven. Men Han sto opp fra de døde den tredje dag.

En kjent fritenker i nåtiden sier - idet han mot sin vilje styrker vår tro - de merkelige ord: «Dersom Kristus hadde utført de mirakler, man har tillagt Ham - dersom Han ut av den gjerrige døds knoklete hånd hadde vristet livets stjalne juvel - - - ville Han ha vunnet menneskeslektens kjærlighet og tilbedelse. Hvis menneskene blant seg får se en som er konge over døden, vil alle kne bøyes til jorden.» Nå vel, vi har sett Ham. Vi har erfart at Jesus river livets juvel ut av dødens knoklete hånd.

Likevel er det nok av motsigelse i den kristne også. Men det er en forskjell. For vantroen er motsigelsen et lett åk - ja en glede. For oss er den tungt å bære, og et tungt åk. Vi kjemper med den. Har du ikke kjempet med den?

Men er det slik at du kjemper med den ærlig for Gud, er det slik at du taler ydmykt med Gud i ditt hjerte om det i kristendommen som støter an mot din tanke, eller iallfall kjennes som det gjør det, da skal du få trenge gjennom mot-

sigelsen. Da gjelder de ord deg: «Kom til meg, alle som strever og har jeg vil gi dere hvile!» (Mt. 11,28).

Men om du hengir deg til fornektelsen og forkaster Gud i Kristus - å, gjør ikke det! Gjør det ikke! Lytt ikke til dem som

sier: «Forkast Gud og bli fri! Fornekt Guds Sønn og bli glad!» Om din beste venn sier til deg, som en kamerat en gang sa til meg: «Da jeg kastet kristendommen fra meg, ble jeg fri og lett og sterk» – så lyd ham ikke, men be for ham.

Dødens makt er brutt!

Av M. Luther

Død, hvor er din brodd? Død, hvor er din seier? Dødens brodd er synden, og syndens kraft er loven. Men Gud være takk, som gir oss seier ved vår Herre Jesus Kristus! 1 Kor. 15, 55-57

Når loven setter inn på oss og sier: Det og det har du gjort - og vil bringe oss i døden på grunn av synden, så skal vi holde oss til Kristus og si: Ja, jeg er en synder, men jeg tror på Jesus Kristus som har lidd og er død for meg - ja, som for min skyld er oppstanden fra de døde, sitter ved Guds høyre hånd og treder frem for meg. Når døden hører det må den vike. For Kristus, Guds Sønn har utgytt sitt blod, nettopp for at synd, død og lov skal være døde, for at loven ikke lenger skal kunne anklage oss eller vekke synden opp og døden ikke forferde oss mer.

Slik trosser de kristne med frydefull ånd og fast tro lov, synd og død og sier: Jeg vet ikke av noen synd - men har jeg syndet så tror jeg på Jesus Kristus,

Guds Sønn, som er i himmelen, og som verken føler død eller dødens brodd - synden, eller syndens kraft - loven, men som har overvunnet det alt, meg til gode.

Om mitt legeme enn dør, det forandrer ikke saken - sjelen dør ikke, og legemet skal også i sin tid stå opp igjen av graven. På den grunn lar jeg det trøstig stå til og synger med den kjære Simeon: «Herre, nå kan du la din tjener fare herfra i fred, etter ditt ord, for mine øyne har sett din frelse.» (Luk. 2,29-30).

I dette liv har vi denne seier i Ordet og troen og begynner å synge denne sang i ånden. Men på hin dag skal vi ha seieren i dens åpenbaring, legemlig og synlig. Da vil vi fullende denne sang med legeme og sjel og med alle Guds utvalgte gledelig synge: Død, hvor er din brodd? Død, hvor er din seier?

Jesus ser deg!

Av Ludvig Hope

Hvor kjenner du meg fra?...

Før Filip kalte på deg, mens du var under fikentreet, så jeg deg. Joh 1,48

Fndatil den beste kristen fristes ofte til å tro at han er glemt av Gud. Ikke minst kommer fristelsen når vi i enrom ønsker å komme Gud nær.

Bønnen er så lite varm og alvorlig, tankene så spredte og sinnet så verdslig. Du forsøker å be. Du ønsker at Herren skal komme deg nær - men du synes å be og vente forgjeves. Sjelen var likeså kald, mørk og trett når du avsluttet din bønn, som når du begynte.

Hvorfor er det slik? - Fordi du tviler på at Herren ser deg. Forsøk i dag å gå inn i ditt bønnerom med den enfoldige og barnlige tro: «Ingen ser meg så godt som Gud, og ingen er meg så nær.»

Da ser du verken til himmelen eller til din følelse for å finne Ham - du tror hva Herren har sagt, og din tro finner Jesus.

Tro ikke den onde ånd som fjerner din frelser fra din trengende sjel - la den trøst komme deg nær: Min frelser ser meg, føler med meg og har sin lyst i å tilgi og ta imot syndere.

Kanskje nettopp denne dag er en tung og ensom dag for deg. Ta da den trøst til deg: Jeg, Jesus, ser deg!

- Ja, Hans øyne er like klare og Hans hjerte like varmt i dag, som da Natanael satt under treet, da Sakkeus sto oppe i treet, og da disiplene rodde på det stormfulle hav.

Synder! Der du nå sitter, ser din frelser deg, Hans lyst står til deg - for Han er full av nåde og sannhet.

Takk da, Herre Jesus, så får også jeg være din!

**Din, o Jesus, din å være
Er min lyst og all min ære,
Din i liv og din i død;
Derfor vil jeg gjennomstride,
I ditt fotspor vil jeg skride,
Finne kampens time søt.**

Sarons rose

Av F.W. Krummacher

De omgir meg som bier. Sal 118,12

Kristus er blomsten i Saron, dalens rose. De troende er de små bier som svermer om rosen, snart sukende, snart jublende, snart hungrende, snart nytende - her med bønnens, hist med gledens vinger. Og den sanne menighets sverming om denne blomst opphører verken dag eller natt.

Derfra henter vi hver dag vår honning: Tilgivelse, fred, mot og styrke, og dens fylde er uuttømmelig.

Visstnok er mange kristne kun arbeidsbier, som fra dag til dag bare svermer og flagrer omkring blomsten uten å riktig komme til fred og ro. Akk, hvor dårlige de er! Gi bare engang en sommerkveld akt på, hvordan de andre bier bærer seg ad, og gjør likeså.

Utmattet av dagens arbeid og hete slumrer de søtt i blomstenes beger: da lukker blomsten sine spede blader over dem, og kveldsluftens sakte susen vugger de hvilende og vel forvarte frem og tilbake i deres duftende lille seng. Vennlige leie!

Hvil deg slik også du, i Saronsrosens beger! Glem deg selv over din Jesus! Han være deg alt og Hans løfter, Hans fortjeneste være dekket over deg og puten under ditt hode!

Å, da – hva skader det, om stormen suser der ute, og om tutende nattfugler svermer omkring deg? Der er redet godt for deg, og kjærligheten er Hans skjerm over deg.

----- ----- ----- ----- -----

**Å, prektige himler og jorderiks hærer,
væ med i min sang når jeg vitnesbyrd bærer:
At alt som et hjerte kan glede og gavne,
er Jesus å eie og elske og favne.**

**For Jesus har øye til engstede hjerter,
forsøter med glede de bitreste smerter.
Det vet jeg, så vil jeg Ham aldri forsage,
men etter Hans liflighet hige og jage.**

**Når lepper og kinner i døden skal blekne,
da vil til det siste med sukk jeg betegne
at Jesus, kun Jesus, min Jesus skal være,
Ham vil jeg i evighet elske og ære!**

Den trofaste løftegiver!

Han er trofast som gav løftet. Hebr. 10,23

Alle dem jeg elsker, dem refser og tukter jeg. Åp 3,19

Du bedrøvede troende! Hva kan du ønske mer enn dette. Er det en ildprøve som er kommet over deg, så kom ihu at det er av kjærlighet Han har sendt deg den. Ja, motta den som et særlig tegn og pant på Faderens kjærlighet.

Hvor mange av sine kjære barn har Han ikke tuktet og straffet, og alle, alle kun av den grunn at Han elsker dem.

De mange tusener som som står for Hansherlighets trone, har måttet gå igjennom denne prøvelsens ovn. - Der ble de lutret og helliggjorte, der ble rust og slagg rensset ut for at det rette metall kunne bli igjen.

Vil da du gjøre en unntagelse herfra? Vil du forundre deg over at en slik ildprøve kommer også over deg?

Fryd deg heller over det som et bevis på din barnerett. Ikke misunn dem som er fremmede for denne lutrende ild - som er *uten renselse*.

Den hardeste prøvelse Faderen sender oss av kjærlighet er så visst å foretrekke fremfor den høyeste jordiske glede. Å, gi oss nåde til å si, under den hardeste trengsels ild: «*Far! Skje din vilje!*»

Og når vi riktig tenker etter, hva er da den strengeste tuktelse i sammenligning med hva vi ved våre synder har fortjent! Knurrer du nå under Faderens tuktede kjærlighet? Hvordan ville det da være om du skulle stå for en vred og uforsonet dommer og det for *evig*?

Så visst, i evighetens lys er det hardeste slag som kan ramme oss her på jord kun å betrakte som en mild tuktelse.

J.R. MacDuff

Kom i hu ordet til din tjener, som du har gitt meg å håpe på! Slm. 119,49

Tidligere nummer av bladet, se:

www.bladet.org

Nåde nok!

Av E. Pontoppidan

Min nåde er nok for deg. 2 Kor. 12, 9

Når en kristen som kjenner og føler sine egne svakheter og særdeles sin mangel på tålmodighet, setter seg ned og gjør overslag over sine egne krefter til å utstå så og så mye, da må han vel forskrekkes for den aller minste anføktelse eller lidelse. Og dersom han i sin kristendoms begynnelse kunne forutse alt det onde som vil møte ham i Jesu etterfølgelse, alle de vanskeligheter som vil møte ham på fornektelsens trange vei, da måtte han snart forsake og ikke engang begynne å legge hånden på plogen.

Men se, Gud skjuler med flid de kommende dagers plager, og når en kristen har stridd seg et godt stykke vei igjennom, da opplever han etter hvert Guds trofasthet og kraftige nådes bistand. Da ser og tror han at den som har hjulpet så langt også er god for å hjelpe videre, og altså våger han det jo lengre jo mer på Guds kraft, nøyes med den - ja, er ved dens hjelp langt mer

fornøyd på sin trange, enn verdens barn på sin brede vei, da Gud aldri kan gjøre den fullkomment tilfreds. Hvor-imot en kristen har Paulus' sinn og sier: «Jeg sier ikke dette fordi jeg har manglet noe. For jeg har lært å være fornøyd med det jeg har. Jeg vet hva det vil si å leve i trange kår, jeg vet også hva det vil si å ha overflod. I alt og i alle ting er jeg innviet – både å være mett og å sulte, både å ha overflod og lide nød. Alt makter jeg i ham som gjør meg sterk.» Fil. 4,11-13.

Denne er da de troendes tilfredshet med Guds nåde i gode og onde dager. Aller mest i de siste, hvor det kommer an på en overnaturlig tros kraft, om man skal være fornøyd.

Akk, at det nå måtte være mange iblant oss som denne sannhet kunne passe på – mange benådede og lidende under nåden med fornøyde hjerter innfor Gud i lidelsen!

**O gled deg, gled deg, hjerte! Du skal din frelser se,
Som ved sin død og smerte deg åpnet himlene –
Du der med takk skal trede din venn så ganske nær
Og skue Ham med glede, som Han i sannhet er.**

Det viktigste!

Av A. Kreuzberg

Jeg holder på med et stort arbeid og kan ikke komme ned. Neh. 6,3

Nehemja ville ikke la seg avholde fra å fullføre det han hadde satt seg fore, ved de ugudeliges forlokkelser. Den bygning han hadde å fullføre var en stor gjerning da hele det jødiske menighetsvesens vel berodde på det.

Men likevel var denne gjerning langt fra så viktig som den første og fornemste av alle gjerninger – nemlig omsorgen for sjelens salighet, som påligger alle mennesker. Derfor må du ivareta denne gjerning med største alvor og den mest utrettelige flid og nidkjærhet.

Verdens barn ser med onde øyne på at du streber etter å befeste din sjel med den rette tros og den sanne gudfryktighets murer og tårn mot djevelen, verden og ditt eget kjød og blod. De vil innby deg til sine forfengelige sammenkomster. De vil innbille deg at det ikke er tilrådelig å stadig hengi deg til gudfryktighetsøvelser. De vil ha deg til å ta del i verdens alminnelige forlystelser,

for at du ikke skal bli melankolsk av for dype grublerier.

Når de nå lokker deg slik, må du svare dem uforferdet mot: *Jeg holder på med et stort arbeid og kan ikke komme ned.*

Det Nehemja bygde, nemlig Jerusalems murer og tårn, er for lenge siden blitt forstyrret og ødelagt. Men du har noe å utrette som skal vare i evighet. Du har en udødelig sjel å sørge for, og denne sjel skal i all evighet enten glede seg i himmelens salighet eller pines i helvete. Er da ikke dette en viktig gjerning? Og burde du vel ved noe som helst i denne verden la deg avholde fra å sent og tidlig arbeide på det?

Under alle dine kallsgjerninger vil du alltid ha denne din viktigste og mest nødvendige gjerning for øye – og dette vil lette byrden av dette timelige livs møye og besværligheter mye for deg.

Det beste, kjæreste og...

Av Laurits Nilsen

Men jeg – jeg setter min lit til deg, Herre! Jeg sier: Du er min Gud! I din hånd er mine tider. Slm. 31,15-16

Jeg har hørt fortalt at noen kristelige sinnede venner en gang satt og alte om, hvilket ord i språket som

vel var det beste, kjærewste og mest dyrebare. En av de tilstedeværende nevnte da først ordet Gud, som jo

betyr og er *den gode*, og mente at ikke noe ord kunne være over dette i himmelen og på jorden.

En annen nevnte ordet *Immanuel*, som jo betyr *Gud med oss*.

En tredje mente at ordet *Fader* også måtte komme i betraktning - han kunne ikke vite å nevne noe mer søtt og dyrebart navn.

En fjerde minnet om ordet *Jesus* - det er *frelser*. Uten dette ville vi jo uten skånsel vært fortapelsens barn alle sammen.

Til sist reiste en seg og sa at han vel var fullt ut enig i, at alle de ord i seg selv var svært høye og dyrebare, men de ble aldri riktig dyrebare for det

enkelte menneske med mindre han kunne sette det lille, men viktige ord *min* foran ethvert av dem, slik at det altså kunne hete: *Min Gud, min Immanuel, min Fader og min Jesus*, og derfor mente han at nettopp ordet *min* i denne forbindelse var det beste ord som var å finne i vårt tungemål.

Og nå, venner, la oss ta denne samtale til ettertanke. Hva nytter det oss vel at vi vet og tror, at det oppe i himmelen er en Gud, en Fader og en Frelser for menneskenes barn? Det vet og det tror jo også djevelen - og skjelver. Men hva ingen djevel kan, det skulle vi kunne, nemlig med glede og takk si etter salmedikteren:

**Jeg roper, Fader, du er min,
og jeg, min Fader, jeg er din,
din Ånd er meg besegling på,
at jeg således tale må,
ja selv og frem Han bønner bær,
at den for deg er søt og kjær.**

En soning for *verdens* synd! 1 Joh. 2,2

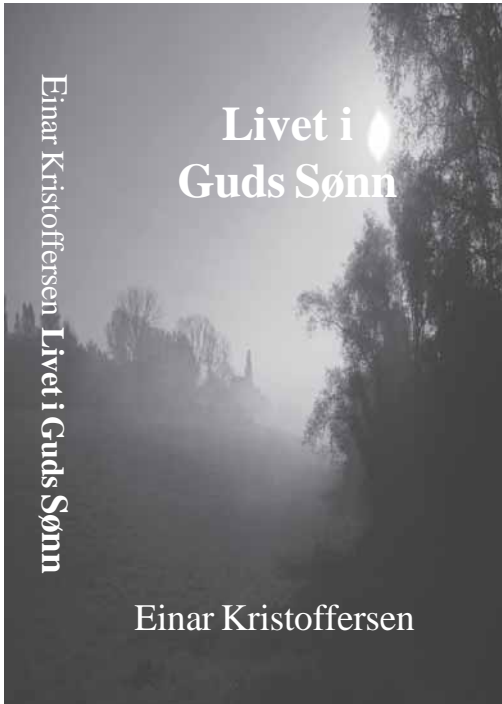
Av Ludvig Hofacker

Se det Guds lam, som bærer verdens synder. Verdens! Hvor alminnelig, hvor vidt omfattende! Altså ikke bare sine landsmenns synder, ikke bare Guds folks synder, ikke bare dette eller hint fromme menneskes synder,

ikke bare sine utmerkede tjeneres synder, - å nei, *verdens* synder har Han tatt bort. Altså er alle menneskers sjeler ervervet, vun-net, forløste og forsonet – hele verdens folkeslags synder, de sorte, de brune, de hvite menneskers synder har vår frel-

ser båret. Sjæl, bedrøvede sjæl! Det er frydefulle ord, det er et gledens budskap, at verdens synder ble tatt bort. Så angår det altså også deg, også meg – også jeg er regnet med, også på min arme syndige sjæl har den trofaste frelser tenkt, da Han tiltrådte sin tunge gang til Getsemane og Golgata. Er det mulig, også på meg? Ja, slik er det! Johannes bevitner det, apostlene roper det ut: «Denne er en soning for verdens synder.» Det sier de trøstig. Det er en alminnelig forbarmelse, en alminnelig nåde, som følgelig

også kommer meg til gode, fritt og fullstendig. Det er noe å tilbe for, det er noe å takke for, det er en gjenstand for uopphørlig lov og pris. Nå behøver ingen synder å fortvile mer – den som fortviler, han nedsetter Guds ære – den som angrer sin synd, han være hvem han vil, han skal komme til ære – dersom Hans synder enn var som purporet, så skal de bli hvite som snøen – om de enn var som skarlagens farge, så skal de likevel bli som den hvite ull i lammets blod.

Nyutgivelse av andaktsboken **Livet i Guds Sønn**

Nytt omslag og med illustrasjoner
av Hermann J, Kverme

Kr. 200,-

Ta kontakt med utgiver.

Tlf.: 92 62 92 98

E-post: bladet@tele2.no

Frelsens dag

Av Paul G. Sand

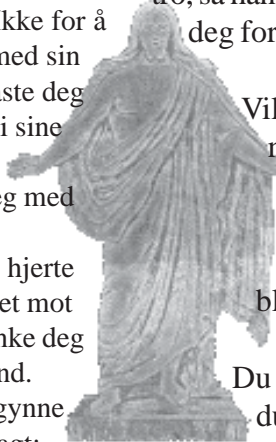
Se, nå er nådens tid, se, nå er frelsens dag! 2 Kor. 6,2

Bekymrede sjel! Du kan få nåde nå - Herren venter på deg. Ikke for å dømme deg, men for å iføre deg Jesu Kristi rettferdighet. Ikke for å slå deg, men for å kysse deg med sin kjærlighets kyss. Ikke for å kaste deg i helvete, men for å slutte deg i sine frelserarmer, for å trykke deg til sitt Faderhjerte og dekke deg med sine nådevinger.

Herren venter på deg, Hans hjerte lengter etter å gjøre miskunnhet mot deg, toe deg i sitt blod og skjenke deg en fred som overgår all forstand.

Vil du ikke i denne stund begynne å sette din lit til hva Han har sagt: «Trøst, trøst mitt folk! sier deres Gud. Tal vennlig til Jerusalem og rop til henne at hennes strid er endt, at hennes skyld er betalt, at hun av Herrens hånd har fått dobbelt for alle sine synder.» Jes 40,1-2. «Jeg, jeg er den som utsletter dine misgjerninger for min skyld, og dine synder kommer jeg ikke i hu.» Jes 43, 25. «Jeg utsletter dine overtredelser som en tåke og dine synder som en sky.

Vend om til meg, for jeg gjenløser deg!» Jes 44,2. «Men da han så deres tro, sa han: Menneske, dine synder er deg forlatt!» Luk. 5,20.

Vil du ikke tilegne deg denne nåde nå? Mener du kanskje at du skal bli mer verdig en annen gang? Eller mener du at Herren skal bli mer villig til til å skjenke deg nåde senere?

Du blir aldri mer verdig enn du er i dette øyeblikk, for du både er og forblir aldeles uverdigg til den minste nåde. Men når Herren har skjenket frelsen til uverdigg, hvorfor ikke da motta den?

Heller ikke blir Herren mer verdigg til å forbarme seg over deg en annen gang enn Han er i dag. Han er alltid villigg, følggelig også nettopp nå - for den som kommer til Ham, vil Han ingenlunde støtte ut.

*For å føle og å tro er ikke ett, og
harmonerer heller ikke med hverandre.
M. Luther*

Fariseeren og tollereren

Av S. O. Modalsli

**Der står en mann og takker Gud,
at han ei er som andre,
at han i alle lovens bud
kan rett og riktig vandre.**

Han fortalte Gud, hvor god han var og hvor meget godt han hadde gjort. Kanskje de andre syntes det var en vakker bønn, og syntes han var lykkelig, som kunde si så til Gud.

Finnes det fariseere nå?

Ja, her er nok mange. Fariseeren trives og vokser alle steder over hele jorden. Men en mann som takker Gud for han er så god og gjør så meget godt har jeg aldri sett. Nei, tingen er, at nå er fariseeren ukjennelig. Han har skiftet klær. Han bruker nå *tollerens klær!* Før var han meget from og ustraffelig. Og så eide han da de klær, han brukte. Nå går han som en kleinere mann i lånte klær. Fariseerne har utartet. Før var det ytre bedre end det indre. Nå er alt slett, både det ytre og det indre.

Av fariseere er der to slag: Noen er ærlige. De kjemper og strir så godt de kan. De bruker dog som de gamle, galt mål: De måler sig ikke med Gud: Å elske Herren av hele hjerte, sjel og sinn og nesten som sig selv, men de måler sig med »andre mennesker«. Og når de

måler seg med andre mennesker så finner de ut, at de holder mål. Og så er der noen som lar sig friste til falskhet. De tar et uærlig skjul over sitt stygge hjerte. I denne snare har mange kristne blitt fanget. De lar sig nøye med noe utenpå. Men Jesus vil ha hjertet.

Min bror fortalte om en som solgte røde sangfugler. Og folk kjøpte fuglene, for han solgte dem billig. Sangfugler var det jo, det hadde jo mannen sagt. Man ventet på sangen, men de forble tause.

Og om en stund tapte de også sin røde farge. De røde yndige sangfuglene var farget!

Når djevelen ser at folk blir urolige og begynner å spørre etter frelseren, kommer han gjerne med fargen sin og gjør en etterligning. Man har jo en farge som er lik de kristne. Man ser jo like så bra ut som de andre. På den måte bedrar han mange. Men der er en ting med disse «fargede fugler»; *De synger ikke.* Der er en ting djevelen aldri kan etterligne: Gleden i Gud - Hjertets sang om Lammet som kjøpte oss til Gud med sitt blod, har de aldri lært.

Det store nådeunder kan skje, at en fariseer kan bli frelst. Men sikkert er det, at tollere og syndere går før dem inn i himlens rike.

Der langt borte i en krok av forgården stod en toller. Han ville ikke engang løfte sitt ansikt mot himmelen, men slo sig for sitt bryst. Han unnskyldte sig ikke. Heller ikke unnskyldte han sin synd. Mens fariseeren hadde et ulvehjerte dekket med et vakkert ytre, hadde tolleren intet å skjule sig med. *Han kom som han var.* Tolleren var sann. Og Faderen selv søker sådanne som søker ham i ånd og sannhet. Samvittigheten dømte ham. Hjertet var nedbøyet. Der rørte sig en levende trang om hjelp fra Gud.

**Men tolleren, som knapt sin fot,
tør i Guds tempel sette.
Han for seg selv langt borte sto,
gikk med sig selv i rette.
Og brast med sorg i sukke ut.
O, vær mig synder nådig, Gud!
Hans bot var sann, hans lengsel stor,
han nåden tror,
og Gud til hjerte gikk hans ord.**

Tolleren ber en bønn. Den var kort, men den kom fra hjertet. *Gud vær mig synder nådig.* Gud hørte bønningen. Tolleren blev rettferdiggjort. Jesus begynte innenfra. Han fikk et nytt hjerte.

Og han fikk et nytt ytre. Han innesluttet ham i sin rettferdighet, så han blev helt skjult og gjemt i ham. «- I rettferdighetens kappe har han svøpt mig.» (Jes. 61,10) Han gikk rettferdiggjort ned til sitt hus. Jesus tok bort hans synd. Og tolleren tok imot hans rettferdighet. Så kunne han gå en salig gang.

**Ren og rettferdig, himmelen
verdig,
er jeg i verdens frelser alt nu,
ordet forkynner, at mine synder,
kommer han aldri mer i hu.
Å, jeg er frelst og salig, fordi
Sønnen har gjort meg virkelig fri.
Fri ifra nøden, dommen og døden.
Amen! Halleluja**

Rikdom er av underordnet betydning og den ringeste gave Gud kan gi et menneske. Derfor gir Han den også bare til esler, som Han ellers ikke unner noe. M. Luther

Hva skal vi da si til herlighetsteologien? Red.

Prekestolen

www.ekris.net/prekestolen/

Forkynn Ordet!

2 Tim. 4,2

Takk Gud!

Av Einar Kristoffersen

4. Jeg takker alltid min Gud for dere, for den Guds nåde som er gitt dere i Kristus Jesus. 5. For i Ham er dere blitt rike på alt, på all tale og all kunnskap, 6. fordi Kristi vitnesbyrd er blitt grunnfestet i dere, 7. slik at dere ikke mangler noen nådegave mens dere venter på vår Herre Jesu Kristi åpenbarelse. 8. Han skal også styrke dere inntil enden kommer, så dere må være ulastelige på vår Herre Jesu Kristi dag. 9. Gud er trofast, Han som kalte dere til samfunn med sin Sønn, Jesus Kristus, vår Herre. 1 Kor. 1, 4 - 9

Vi skal først av alt stanse for hvem han er, han som taler og skriver her, for det er også en del av budskapet. Han som taler her er nemlig åpenbart ikke den som han engang var - det har skjedd noe radikalt og gjennomgripende med ham.

Vi har altså med andre ord med et omvendt menneske å gjøre her, og det forteller oss jo da, hva sann kristen omvendelse er for noe.

Han var engang Saulus fra Tarsus, en forskrekkelig, jødisk religiøs lovtrell, en som gikk lenger i jødedommen enn mange jevnaldrende i sitt folk, som han uttrykker det selv. (Gal. 1,14) - Og som han vitner om det for filipperne: «- i rettferdighet etter loven uten lyte.» (Fil. 3,6). - Uten lyte - det vil si, *uangripelig!* Hører du *hvem* han vitner om da? - Seg *selv!* - For han er Saulus fra Tarsus, et uomvendt religiøst menneske.

Og så vitner han i denne tilstand, ikke bare om sin egen fortrefelighet, men også om sitt partis fortrefelighet: «- det strengeste parti av vår gudsdyrkelse,» sier han om det. (Ap.gj. 26,5). Det er jo klart, de beste må jo tilhøre det beste!

Så sto de der da og strålte for hverandre, uten den minste «krøll på skjorta,» og ba: «Takk Gud, at vi ikke er som andre mennesker!»

Som sådan sto han der, Saulus, da den første kristne martyr ble sendt inn i evigheten, under steinregnet fra de rettroende jøder, fordi han hadde våget å vitne om Jesu rettferdighet, i stedet for vår egen.

Og slik har det stått mange, mange av den ånd, og forsvart overgrep mot Jesu vitner, og gjør det den dag i dag - for de kan ikke annet, så lenge de er av den ånd, egenrettferdighetens ånd, som finner det gode i seg selv!

Saulus fant det gode i *sin* gudsyrdelse, det var *det* som skulle sikre ham adgang til himmel og salighet, den rette måte å tilfredsstille Guds krav på - og så så han ikke, at det han satte sin lit til, med tanke på møtet med Gud, det var nettopp det som Gud selv hadde naglet til korset, ved Jesus Kristus, sin Sønn.

Hva er det *du* setter din lit til?

Saulus *levde i synd*, der han spradet omkring, uten lyte etter lovens krav! Mennesker omkring ham så en from gudsyrdker, en som tok det så alvorlig som de fleste bare kunne drømme om å få til - han var et forbilde blant sine - men Gud som ser til hjertet, Han så en morder, et mordersinn!

Hva ser Han i *ditt* hjerte?

Jo, der er nok mye synd, men i motsetning til så mange andre, kjemper jeg iallfall imot, og vil gjerne det gode, det som er rett for Gud!

Ja, tenk om vi kunne kommet inn i himmelen på det! - Men Gud sier ikke: *Vil* det gode! - men: *Gjør* det!

Skal vi også gå denne «gode vilje» noe etter i sømmene og spørre: *Hvorfor* vil du det gode, det som er rett for Gud? - Er det fordi du elsker Gud så over all måte - eller er det rett og slett fordi du vil stå som rettferdig, og slippe å bli stående som en elendig og arm synder?

Dersom du *var* god, ville du jo også gjort det gode, i enhver sammenheng, og *aldri* noe ondt, for et godt tre bærer jo god frukt og *kan ikke* bære dårlig, sier Jesus selv. (Mt. 7,18).

Altså, dersom du har begått den aller minste synd i ditt liv, viser jo det, at du er et dårlig tre, for et godt tre *kan jo ikke* bære dårlig frukt!

Og hva sier Han da om det dårlige tre? - Det kan på sin side *ikke* bære *god* frukt!

Ser du da din stilling? - Eller er det en fariseisk blindhet som lar dette være skjult for deg?

Jesus måtte jo ikke gå inn for å gjøre det gode! - Han behøvde ikke å tenke som så: Guds lov sier at dette skal vi gjøre, ergo osv. - Nei, Han gjorde det fordi det var *naturlig* for Ham å gjøre det. - Han gjorde det rett og slett fordi Han *var* god! Han er det gode tre, som bærer god frukt! - Han er den du må ha!

Saulus trodde, i sin villfarelse, at han ved sin alvorlige gudsyrdelse kom nærmere og nærmere Gud, men kom i virkeligheten bare lenger og lenger bort.

Driver du med noe som bringer deg lenger og lenger bort fra Gud? - Bort dit hvor du blir mer og mer fornøyd - ikke med Jesu nåde - men med deg selv og ditt eget kristenliv? - Det fungerer jo så bra!

Men nå, i teksten vår, er Saulus blitt Paulus, et omvendt menneske. - Det er ikke bare navnet som er forandret, men hele hans åndelige forståelse, syn og sans! Nå taler han ikke lenger om sin eller menneskers rettferdighet, nå taler

han om Gud, Guds *nåde* og Kristi *rettferdighet*.

Det kommer så levende frem i denne teksten: Han takker ikke engang dem, menigheten som han skriver til, men han takker *Gud* for dem! - Han takker for den Guds *nåde* som er *gitt* dem i *Kristus Jesus!*

Alt godt han måtte finne hos dem, tilskriver han alene denne Guds *nåde!* «For i *Ham* er dere blitt rike på alt.» (v.5). Det skyldtes altså ikke dem, det var ikke noe å rose dem for, det var jo en Guds *gave*, *gitt* dem *av nåde!*

Og så sier Paulus - han vitner om hvor rikt utrustet denne menigheten var: - dere er blitt rike på alt - (v.5 og 7-8) - og så gir han begrunnelsen for dette: «- fordi Kristi vitnesbyrd er blitt grunnfestet i dere!» (v.6). Fordi Ordet om Jesus har funnet rom i deres hjerter! - Det er altså *det* som er så om å gjøre! - At Ordet om Jesus, at Ordet om korset, Ordet om blodet, den kostbare pris, finner rom. Og det er jo bare knuste synderhjerter det kan finne rom i! «Det skal bli strømmet av nåde,» synger vi - men *hvem* har bruk for det? - Ikke bare nåde - om en kan si det slik - men *strømmer* av nåde! Hvem har bruk for det?

Guds ord fant altså ikke rom i den rettferdige Saulus - nei, hva skulle vel han med det? Et ord til syndere, til en som var ulastelig etter loven!

Men så stanset altså Jesus ham der ute på Damaskusveien en dag: «Saul, Saul, hvorfor forfølger du *meg?*» (Ap.gj. 9,4).

Den dagen ble Saulus en sønderknust synder innfor Herren, «en utfattig sjel som intet i seg har!» Tenk, jeg har forfulgt Gud! - Intet mindre. Hvordan tror du det tok seg ut for den fromme fariseer? Det er det vel ikke godt for noen å sette seg inn i, men du har vel opplevd noe lignende selv! - Alt godt jeg tenkte om meg selv forsvant som dugg for solen, innfor Hans åsyn, og gjør det igjen og igjen.

Den dagen, der ute på veien, ble det åpnet en dør inn i fariseerens hjerte for Ordet om korset, for frelsesbudskapet, for Livets Ord! - Ikke den dagen han hadde nådd toppen av menneskelig fromhet, men den dagen han ble en synder for Gud - ikke da han kunne stå fremst i templet og bryske seg, men da han lå som en orm i støvet - *da* ble hans øyne åpnet for Guds frelse.

Kanskje sitter du her, og når du ser inn i ditt eget hjerte, må du krympe deg, du bukter deg nettopp som en orm i støvet - å, visste folk bare, hvor ille det egentlig er fatt med meg! Det er nettopp *deg* evangeliets ord søker! Se opp hit! - sier Han på korsets tre: Hva ser du? Svar Ham nå! - Hva ser du? Jeg ser Guds Sønn bære all min synd! Jeg ser Jesu blod utøst til en soning for mine synder!

Hvorfor gleder du deg ikke da! Det er jo nettopp det du må krympe deg over, Han har tatt bort. Hør det nå, som om du aldri hadde hørt det før: Han har sonet verdens *SYND!* - Han

har tatt bort din *SYND!* *DEN* er ikke mer for Gud!

Dette er altså det som er gitt oss, og der hvor dette vitnesbyrd blir grunnfestet i oss, der vil det ikke mangle på Guds gaver i virksomhet.

Da står jo bare ett spørsmål tilbake: Hva så med resten av veien? - Hva med de dager og år som ennå måtte være tilbake her på jord? Du får et fint svar på det, også her i teksten vår: «Han skal også styrke dere inntil enden kommer, så dere må være ulastelige på vår Herre Jesu Kristi dag!» (v.8).

Han skal gjøre det! - *Han* skal sørge for at du fremstår ulastelig på den siste dag! Du skal slippe å måtte streve Saulus sin vei, etter det! Jeg kan ikke få ropt det høyt nok - for vi lever i en åndelig mørk tid, og når mørket brer seg, myldrer ulvene frem. - Og det er ikke bare de liberale, de som fører mennesker ut i åpenbar synd, det da er tale om, men det er også mennesker av Saulus' ånd - hellighetspredikanter, men som, fordi de selv ikke ser, fører mennesker ut i et helliggjørelsesstrev som ikke bærer - som ikke bærer *god frukt* - men skaper lovtreller! Det er mennesker som tror de står seg godt med Gud på grunn av sitt kristenliv og sine gjerninger, sin tro og sine kunnskaper, sitt åndelige syn og hva det nå måtte være de skjeler til - men

som i virkeligheten har bygd opp en mur mellom seg og Ham, nettopp ved det de setter sin lit til!

«Der Herrens Ånd er der er frihet!» (2 Kor. 3,17). Han har kjøpt deg fri, med sitt eget blod - Han tok din plass, for at du skulle få Hans! «Jesu, Hans Sønns blod renser oss fra all synd!» (1 Joh. 1,7). Kan du gjøre det bedre! Du driver og flikker, og forsøker å få bukt med en slik ytre synd kan hende, en som stadig henger ved deg - men Hans blod renser fra *all* synd! - Alt på en gang!

Teksten vår slutter slik: - Paulus peker på denne grunnvollen - grunnen til at vi tross all vår elendighet kan være frimodige og glade, den ligger nemlig ikke i vårt ustabile hjerte, men hør: «Gud er trofast, Han som kalte dere til samfunn med sin Sønn, Jesus Kristus, vår Herre!» (v.9).

Derfor: Vær frimodig! - Vær glad! - Takk Gud!

Saulus fikk et annet hjerte og et annet sinn, i møte med dette budskapet, ser du. - Måtte også du få det! - Det er nemlig det det er gitt deg til - at du skal ha håp, ved Jesu Kristi oppstandelse fra de døde! - Da det var en død til forløsning fra syndene, og en oppstandelse til vår rettferdiggjørelse! (Rom. 4,25).

Alt vi trenger Av C.H. Spurgeon

Han som rikelig gir oss alle ting til vårt bruk. 1 Tim. 6,17

Vår Herre Jesus gir alltid og trekker ikke sin hånd tilbake for ett eneste øyeblikk. Så lenge det er et nådens kar som ennå ikke er fullt til randen, blir oljen ikke holdt tilbake.

Han er en alltid skinnende sol – Han er manna som alltid faller ned rundt om leiren – Han er en klippe i ørkenen som alltid sender livets strømmer fra sin side – Han er nådens regn som alltid flyter ned – kjærlighetens kildespring som alltid veller frem.

Likesom Han selv aldri kan dø, så kan heller ikke Hans nåde slå feil. Daglig plukker vi frukter og daglig bøyer Hans grener seg ned til oss med ny forsyning av barmhjertighet.

Hvem har noen sinne vendt tilbake fra Hans dør uten å bli velsignet? Hvem har noen sinne reist seg utilfredsstilt fra Hans bord, eller fra Hans bryst uten hjertefryd? Han barmhjertighet er ny hver morgen og hver kveld. Klag. 3,23.

Hvem kan kjenne antallet av Hans velgjerninger eller regne opp alle gaver

fra Hans gavmilde hånd? Hvert sandkorn som rinner ned fra tidens timeglass er kun som en langsom etterfølger av Hans uendelige barmhjertigheter.

Våre timers vinger et tildekket med Hans vennlighets sølv og med Hans kjærlighets rene gull. Slm. 68,14.

Tidens strøm fra evighetens fjell fører med seg Hans nådes gullkorn. De uttallige stjerner er kun som fanebærere for en enda mer tallrik hær av velsignelser.

Hvem kan regne opp Hans mangfoldige nådebevisninger mot Jakob og telle en fjerdepart av Hans barmhjertigheter mot Israel?

Hvordan skal min sjel opphøye Ham som daglig overøser oss med nåde og kroner oss med miskunnhet? Å, at min takksigelse kunne være likeså uoppørlig som Hans nådebevisninger! Å, du arme tunge, hvordan kan du være taus? Våk opp, sier jeg deg, ellers kan jeg ikke kalle deg min ære lenger, men min skam.

Returadresse:
Alt av nåde!
Eklundbakken 11
N-3770 Kragerø

Stol på Herren! Av M. Goverholt

Kom igjen min sjel til din ro! For Herren har gjort vel imot deg! Slm. 116,

Det er ikke alltid lett å hvile i Herrens stille samfunn, å holde fast ved Hans kjærlighet under de vekslende erfaringer. Herrens vilje er ofte så uforståelig for oss, vi støter oss så lett over Hans faderlige tukt. Hjertet kan bruse og knurre. Men hvil deg stille i Herrens veier, min sjel. Herren gjør alle ting vel. Også nå handler Han som en far mot meg, også nå elsker Han meg, selv om mitt øye skulle synes at Han er langt borte. Har Han ikke tegnet meg i begge sine hender?

Alt av nåde! er et frittstående blad på luthersk grunn, som sendes **gratis** til alle som **ønsker** å motta det. «Luthersk grunn» vil si at stykkenes **innhold** er i samsvar med den lutherske lære og bekjennelse.

Bladet tar sitt utgangspunkt i budskapet som forkynnes på websiden «**Nytt Liv!**» www.ekris.net

Bladet har fremfor alt et sjelesørgerisk sikte, og ønsker å oppnå det ved det eneste middel gitt til dette - nemlig Guds ord i lov og evangelium.

Ønsker også å formidle noe av den kraft og den trøst Herren har gitt oss i vår «arv,» - den eldre litteraturen, og bruker derfor en del av denne i bladet.

Ønsker du ikke å motta bladet i fortsetningen, sender du det bare tilbake til returadressen.

Utgiver:

Einar Kristoffersen

Tlf.: 35 99 08 45

E-post: bladet@tele2.no

Ønsker du å være med på å holde bladet oppe og spre det til andre, kan du gi din gave på **Bladets gironr.** Norge: 9722 22 65588 Sverige (SEB): 5174-00 487 41

NB! Vennligst gi beskjed ved adresseforandring i god tid, da postens ettersendingsperiode er svært begrenset!

Alt av nåde!
www.bladet.org